

## La tria per Andreu Loncà

### ESTEL·LAR

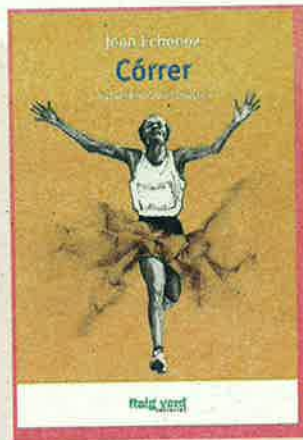
**Jean Echenoz**, del qual també vaig llegir 14, és un escriptor diferent: sap treure suc de les històries més aparentment anodines.

*Córrer* (2014) tracta d'un corredor txec de llarga distància, tranquil i atractiu, anomenat Emil Zátopek, que comença la seua carrera en el si de l'exèrcit comunista. La història és minsa, gens de sentimental: Emil corre les llargues distàncies amb una mescla d'energia poderosa i entrenament silenciós. En una circumstància en què la llarga distància és verge de tàctiques i estils, ell, intuïtivament, aporta la seua manera de córrer: inventa l'esprint, subratlla la resistència.

Té una disposició natural cap a córrer i assaja d'adaptar-se als vaivens de la política. No és un gran heroi; no és un no ningú. Contada amb la distància llarga

de qui s'ha documentat molt en els arxius de la postguerra europea, en aquells moments que les coses polítiques semblaven clares: el comunisme instaurava la por; el capitalisme defehsava la llibertat. I les dictadures com les d'Espanya bastien en el seu tancat, un aire resclosit que no era d'enlloc: ni del capitalisme ni del socialisme.

Vull dir que l'energia creativa de l'autor no bascula cap a les tonalitats cremoses o densament passionals sinó que, amb un deix de rara espontaneïtat, l'autor conta com un atleta de Txecoslovàquia comença a córrer sense un estil elegant (un estil fet a la seua) en un moment històric en què els atletes que batien records encara no sortien a la tele ni cobraven. I tanmateix, eren estimats per la gent.



**JEAN ECHENOZ.**

**Títol: Córre**

**Traducció d'Anna Casassas**

**Editorial: Raig verd (2014)**

Les ràdios, els diaris, els documentals creaven, en la distància, una aura de santedat.

És aquell moment estel·lar de la història d'Europa, que va durar una trentena d'anys que, en aparença, les persones es lliuraven a les seues dedicacions amb la convicció genuïna que podia

tenir un soldadet ros d'Alabama quan envai l'illa de Sicília per alliberar Itàlia de l'ocupació nazi.

Hi ha autors que suquen en l'energia que desprenen els arxius de la història. Echenoz sembla un d'aquets escriptors que burxen l'ànima. L'íntima imbricació entre l'esdevenir històric i la proesa individual fan d'aquesta novel·la una peça curiosa que es presta a una sola pregunta: quin és el rol de l'home que sobresurt dins la partida d'escacs dels poderosos?